מסורת הש"ס

גמ' **ג)**כלאים פ"א מ"ב **ד)** **ה)**[כתובות יז.] **ו)**[עירובין פג. וש"נ] **ז)**[ל' מיפשט פשיטא וכ"ג רש"י] **ח)**[ל' ואי] **ט)**כתובות קיג: [תוס' כלאים פ"ק] **י)**[ל' הא] **יא)**[ל' אימא הא] **יב)**[ל' ואלכה] **יג)**[ל' כוי]

הגהות הב"ח

(ג) **תוס'** ד"ה עייל וכו' לסתם ממניתן דמומין אלו לגו כסרוגין:

תורה אור

תוס' **א)** וְשׁוֹר אוֹ שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: (ויקרא כב, כח)

ואזדא שמואל לטעמיה. דלית ליה מוסגין בבהמות לזרע האב: **הנולדים מן הסוס.** נקבה: **אע"פ שאביהן חמור מותרין.** פרל זכר בן סוס נקבה עם פרלה נקבה בת סוס נקבה ולא ממרינן לחי לד סוס ומשתמש בגלד חמור שלד סוס וחמור יש בשמיהם להם לא חייסינן ממה נפשך לי מוסגין לזרע האב שמיהם שוין שבשמיהם יש לד סוס וחמור ולי לין מוסגין הרי כולן מין סוס: **אבל.** פרלים הנולדים מן הסוס נקבה מסורים עם פרלים הנולדים מן החמור נקבה דשמע לין מוסגין לזרע האב והוי הלי כוליה חמור: **זו דברי ר' יהודה.** לחמר (שמע) לין מוסגין לפיכך מסורים: **אבל חכמים אומרים.** כולן מותרים שבשמיהם יש ג' לדלין ומדלקי שמואל לחנניה בלשון חכמים ש"מ סבירא ליה להלכתא כחנניה: **מיפשט פשיטא ליה.** ומשום הכי לסכר: **או ספוקי מספקא ליה.** ומשו"ה לסכר: **נפקא מינה למישרי פרי עם האם.** פרל בן סוס נקבה להרביע על סוס נקבה: **פרי עם האם אסור.** משום דלמא מוסגין: **אלא לאו דאבוה דהאי סוס ואבוה דהאי חמור.** והכי קאמר ר' יהודה דמרביעים סוס גמור על פרל בן סוסית ומלי שלביהן חמור לפיו של פרל קאמר: **לא לעולם.** לימא לך ספוקי מספקא ליה ומשום הכי הנולדים מן הסוס ומן החמור מותרין זה בזה כדפירישית לעיל ממה נפשך: **מהו דתימא אתי צד סום וכו'.** מהו דתימא ליתסרו הנולדים מן הסוס לו מן החמור נמי זה עם זה משום דלמא מוסגין לזרע האב[יא] והאי חמור ודקאמרת צריכא למימר מהו דתימא אתי צד סום משתמש בצד חמור וצד חמור משתמש בצד סום קמ"ל ת"ש[יב] ר' יהודה אומר פרדה שתבעה אין מרביעין עליה לא סום ולא חמור אלא מינה ואי אמרת מפשט פשיטא ליה לרבע עלה מינא דאמה דלא ידעינן מינא דאמה מאי ניהו והא אלא מינה קתני הכי קאמר אין מרביעין עליה לא מן סום ולא מן חמור לפי שאין יודעין במינה וליבדוק בסימנין דאמר אביי[יג] עבי קליה בר חמרא צניף קליה בר סוסיא ואמר רב פפא[יד] רברבן אודניה וזוטרא גנובתיה בר חמרא זוטרן אודניה ורבה גנובתיה בר סוסיא הכא במאי עסקינן באלמת וגידמת מאי הוי עלה ת"ש דאמר רב הונא בריה דרב יהושע הכל מודין בפרי עם האם שאסור[טו] שמע מינה ספוקי מספקא ליה ש"מ אמר ליה ר' אבא לשמעיה[טז] אי מעיילת לי כודנייתא בריספק עיין להנך דדמיין להדדי ועייל לי אלמא קסבר אין חוששין לזרע האב וסימנין

ולחנניה כתיב אותו וכתיב בנו. ופ"ת ולשמוק מאותו ומבנו ולכתוב בן וי"ל דלא מדכתיב את בנו ולא כתיב בן קדרים אלא בן נמי משמע דכרוך אחריו: **מהו דתימא אתי צד סום ומשתמש בו'** קמ"ל. לא דמי לאניו עבד ואניו בן חורין (מוגיה דף ג:) לחסור בחניה שפחה ואניה בת חורין משום לחמי לד עבדות ומשמש בגלד מירות להכה כלאים אחר דחמרא דוקא מרי מיני וכל פרדות הבחין משום וחמור מין אחד הוא:

עייל לי הנך דדמיין לחדדי. מסמע לרבי אלעזר סבר כרבי יהודה וכן לאניו לחמר עבי קליה בר חמרא וכן רב פפא לחמר לרבנן מודיה ושוטרא גנובתיה בר חמרא סבירא להו כרבי יהודה ובפרק ג' דייני גזרות (כתובות דף קיג:) ממרינן הלכה כרבי יהודה בפרדות ושוב לו שה לחותו ואת בנו מתרגמינן תורתא לו[יז] (ויקרא כב) [א] מסמע לחין נוהג זכריס והייט דלא כחנניה ומיהו שמואל פסק כחנניה ועוד דסתם מתניתין[יח] הסוף פרק הלו מומין (בכורות מה:) הלו כסריס נחדם ופסולים בבהמה לומו ואת בנו מוקי לה סתם כחנניה ועוד לחנניה כרבי יוחנן ובפרק השולל (ג"מ דף לה:) לחמר לחניי סבר לה כרבי יחניה ורבא סבר לה כרבי יוחנן וקי"ל כרבא נגבי לחניי ומיהו לפילו קיימא לן כרבי יהודה בפרדות כדפסיק בס"פ בתרא דכתובות (דף קיג:) לין להחיר לותו ואת בנו בזכריס להא מסקינן הכא דרבי יהודה הסוף מסקא ליה ות"ת דמסקינן בשמעתין בשמוך דבין לרבי אלעזר ובין לרבנן הסוף מסקא להו לי מוסגין לזרע האב ולא לותו ואמאי מסקא להו והא לחמרי בפרק הזהוב (דף קלב.) גבי מתנות לר' אלעזר מבעי ליה חס שוב חס שה לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת זובחי הזבח ולר' אלעזר מאת זובחי הזבח אחת לכרבעה להדין עם הטבח ול"ל מדבעי להו קרא לחלק מכלל דלחין מוסגין לזרע האב כדמשמע לעיל וי"ל דודאי לי מוסגין לזרע האב לא צריך קרא לחלק אלא לחמרי מסקא להו והא לחמרין לקמן בפרק הזהוב (דף קלב.) גבי מתנות לר' אלעזר מבעי ליה חס שוב חס שה לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת זובחי הזבח אחת לכרבעה להדין עם הטבח ול"ל לר' אלעזר